

Sygn. akt III KO 50/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie B. W.

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 czerwca 2021 r.

wniosku Sądu Rejonowego w K. w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 20 maja 2021 r., w sprawie o sygn. akt II K (...), zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie przedmiotowej sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W. w trybie art. 37 k.p.k.

W uzasadnieniu tego postanowienia wskazał, że akt oskarżenia został skierowany do Sądu Rejonowego w K., oskarżony natomiast mieszka w W.. Argumentował, że z przedłożonych zaświadczeń lekarskich i opinii sądowo-lekarskich wynika, iż oskarżony B. W. cierpi na ciężką postać hemofilii typu A, powiazaną z występowaniem artropatii hemofilowej, a także na wirusowe zapalenie wątroby typu C. Dodatkowo oskarżony miał wykonaną endoprotezoplastykę stawu kolanowego prawego. Zgodnie z treścią opinii sądowo-lekarskiej biegłego sądowego dr med. J. P. z dnia 4 czerwca 2019 r., wydanej dla Sądu Rejonowego w W. i z dnia 3 czerwca 2020 r. wydanej dla Sądu Rejonowego w K., długotrwałe podróże stanowią niebezpieczeństwo dla zdrowia oskarżonego, sprzyjają bowiem

możliwości doznania przezeń urazu, mogącego skutkować znacznym pogorszeniem jego zdrowia. Ponadto z zaświadczenia lekarskiego z dnia 11 grudnia 2020 r. wystawionego przez specjalistę chorób wewnętrznych i kardiologa P. T. wynika, że dla oskarżonego w związku z jego ciężką chorobą przeciwwskazane są dłuższe podróże. Sąd Rejonowy podniósł także występującą obecnie sytuację epidemiologiczną związaną z rozprzestrzenianiem się wirusa wywołującego chorobę COVID-19, która jest szczególnie niebezpieczna dla tak schorowanego oskarżonego. Stwierdził także, iż oskarżony pragnie uczestniczyć w postępowaniu w celu obrony swoich praw. W konsekwencji, w ocenie tego Sądu, dobro wymiaru sprawiedliwości oraz obowiązek umożliwienia realizacji konstytucyjnych praw oskarżonego wymaga przekazania rozpoznania sprawy B. W. do sądu najbliższego jego obecnemu miejscu zamieszkania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w K. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575*). Przez dobro wymiaru sprawiedliwości, które uzasadnia przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, w trybie określonym w art. 37 k.p.k., należy rozumieć także potrzebę doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, który okazuje się być mało realny, z uwagi na stan zdrowia oskarżonego, bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu. Taka potrzeba powinna wynikać z dowodu z opinii biegłego, który uznaje, że stan zdrowia oskarżonego nie wyklucza w ogóle stawiania się przezeń w sądzie, ale jednocześnie wykazuje, że stan ten utrudnia oskarżonemu samodzielne stawianie się w sądzie zbyt odległym od jego miejsca zamieszkania oraz że nic nie wskazuje, aby ten stan zdrowia miał ulec polepszeniu (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626; z dnia 21 października 2008 r., III KO 82/08, OSNwSK 2008/1/2054; z dnia 16 grudnia 2010 r., IV KO 135/10, OSNwSK 2010/1/2573; a w sprawach dotyczących tego*

samego oskarżonego B. W.: postanowienia SN z dnia 26 czerwca 2019 r., III KO 57/19 oraz z dnia 8 sierpnia 2019 r., w sprawie IV KO 90/19).

Sąd Rejonowy uczynił zadość wskazanemu standardowi i w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k. Przepis ten powinien znaleźć zastosowanie do niniejszej sprawy, skoro z powodu stanu zdrowia oskarżonego B. W. nie jest możliwe rozpoznanie tej sprawy przez sąd miejscowo właściwy, a równocześnie można zasadnie uznać, iż jej rozpoznanie jest możliwe w innym równorzędnym sądzie, najbliższym dla miejsca, w którym obecnie zamieszkuje oskarżony. Jak wynika z akt sprawy, oskarżony mieszka w W. na ulicy M.. Miejsce zamieszkania oskarżonego B. W. jest zatem oddalone o ponad 400 km od siedziby Sądu Rejonowego w K., do którego został skierowany przeciwko niemu akt oskarżenia. Skoro obecny stan zdrowia oskarżonego nie stanowi przeciwwskazania do jego uczestnictwa w postępowaniu karnym, a długotrwałe podróże stanowią niebezpieczeństwo dla jego zdrowia, sprzyjają bowiem możliwości doznania urazu, mogącego skutkować znacznym pogorszeniem zdrowia z uwagi na chorobę, na którą cierpi, jest celowym, aby rozprawy z jego udziałem odbywały się w sądzie najbliższym dla miejsca jego zamieszkania. Wskazane powyżej okoliczności faktyczne uzasadniały zastosowanie instytucji właściwości delegacyjnej określonej w art. 37 k.p.k. Najbardziej racjonalnym sposobem rozwiązania tych trudności jest na obecnym etapie postępowania przekazanie sprawy do innego sądu równorzędnego, znajdującego się blisko obecnego miejsca zamieszkania oskarżonego, to jest, w tym przypadku do Sądu Rejonowego w W..